ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΦΙΛΙ ;

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΝΥΡΑΠ *Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Κοπεγχάγης*

Ποιὸς μπορεῖ νὰ δώσῃ τοῦ φιλήματος τὸν ὁρισμόν ;

Μᾶς φιλοῦν, ὅταν γεννώμεθα καὶ ὅλη ἡ ζωή μας περνάει μέσα στοὺς φλοίσβους τῶν φιλιῶν.

Ἤ, ὅπως λέει ὁ Γερμανὸς ποιητὴς Χούλτυ :

Φιλιὰ νὰ δίνῃς, φιλιὰ νὰ κλέβῃς,
εἶνε τοῦ κόσμου ἡ δουλειά.

Ὁ Πώλ - Βερλαίν, καθορίζει τὸ φίλημα, ὡς:

— «*Πύρινο ἀκομπανιαμέντο, τῶν πλήκτρων τῶν ὀδόντων, στὰ ἄσματα ποὺ τραγουδάει ὁ ἔρωτας, στὶς καρδιὲς ποὺ ἀγαπᾶνε*».

Ὁ ὁρισμὸς αὐτός, ποὺ εἶνε λίγο περίεργος, ἂν καὶ εἶνε ὡραῖος, μπορεῖ ν' ἀποδοθῇ μονάχα στὰ ἐρωτικὰ φιλιά. Ἀλλὰ ὅλα τὰ φιλήματα δὲν εἶνε ἐρωτικά. Ἐκφράζει τὸ φιλὶ καὶ ἄλλα, ἐκτὸς τοῦ ἔρωτος αἰσθήματα.

***

Ἂς ἀφίσουμε λοιπὸν τοὺς ποιητὰς καὶ ἂς τρέξουμε στοὺς ἐπιστήμονας.

Ἡ μεγάλη Δανικὴ ἐγκυκλοπαίδεια καθορίζει, ὡς ἑξῆς, τὸ φίλημα :

— «*Ὁ ἀσπασμὸς εἶνε πίεσις τῶν χειλέων ἐπὶ πράγματος τινός*».

Ἐξ ἄλλου ὁ Δανὸς φιλόσοφος Σόρεν Κίρκεγαρδ, εἶπεν, ὅτι τὰ μόνα τέλεια φιλήματα «*εἶνε ἐκεῖνα ποὺ ἀνταλλάσσονται μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός*».

Γιατὶ τὸ νὰ φιλῇ ἕνας ἄνδρας τὸν ἄλλον εἶνε μιὰ πραγματική... ἀηδία.

***

Ὅταν ὁ γηραιὸς Βάρδος, ὁ βασιλεὺς Βενισλάους τῆς Βοημίας. φίλησε τὴν ἀγαπημένη του, τραγούδησε :

— «*Καθὼς τὸ ρόδο, ἀνοίγει τὰ πέταλά του, ὅταν πίνει τὴν γλυκειὰ δροσιά, ἔτσι κι' αὐτὴ ἐπρότεινε σ' ἐμέ, τὰ κατακόκκινά της χείλη*».

***

Πολλὲς φορὲς λένε ὅτι τὸ φίλημα εἶνε τὸ πειὸ γλυκὸ πρᾶγμα.

Ἕνα δημοτικὸ ρουμανικὸ τραγοῦδι λέει σχετικῶς :

— «*Τὰ φιλιὰ εἶνε γλυκὰ ὅπως ἡ πνοὴ τῆς γυναίκας, ποὺ εἶνε γεμάτη ἀπὸ εὐωδιές*».

Κ' ἕνα ἄλλο :

«*Μοσχοβολάει σὰν νέο κρασί*».

Ἢ ὅπως λένε οἱ Γάλλοι ποιηταί :

— «*Μυρίζει σὰν χίλια τριαντάφυλλα*».

***

Ἡ γεῦσις τοῦ φιλήματος ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὰ χείλια τῶν γυναικῶν. Ἂς δοῦμε λοιπόν, πῶς πρέπει νὰ εἶνε αὐτὰ τὰ χείλια, γιὰ νὰ εἶνε τέλε α γιὰ ἀσπασμούς

Οἱ Γάλλοι ποιηταὶ τοῦ Μεσαίωνος, περ γράφουν τὴν ὡραία γυναῖκα μὲ στόμα ὡραῖο καὶ «καλὸ γιὰ φιλήματα».

Καὶ πρῶτα τὰ χείλια γιὰ νὰ κινοῦν τὴν ὄρεξι, πρέπει νὰ εἶνε κόκκινα σὰν τὸ κοράλι ἢ σὰν τὰ τριαντάφυλλα !

Ἀλλὰ ἂς δοῦμε ὅμως τί εἴδους χείλια προτιμᾶνε καὶ ἡ γυναῖκες γιὰ νὰ τὶς φιλοῦν. Θὰ μπορέσουμε ὅμως ; Εἶνε λίγο δύσκολο γιατὶ πολὺ λίγες γυναῖκες ἔψαλλαν τὰ φιλιά. Ἕνα ρουμανικὸ τραγοῦδι λέει ὅτι «ἡ γυναῖκες προτιμᾶνε τοὺς μουστακαλῆδες». Κ' ἕνα Σερβικὸ προσθέτει :

Εἶμαι ἀκόμα νέος πολύ, νὰ παντρευτῶ,
μουστάκι δὲν ἔχω καὶ ποιὰ γυναῖκα θὰ μὲ θέλῃ ἔ σι !

Τέτοιες φαίνεται νὰ ἦσαν τὸν παληὸ καιρὸ κ' ἡ γυναῖκες τῆς Βορείου Εὐρώπης. Ἡ Γερμανίδες λένε ὅτι «*Φιλὶ ἀπὸ χείλη χωρὶς τρίχες δὲν ἔχει τὴ νοστιμάδα τοῦ φιλιοῦ*». Καὶ στὴν Ὁλλανδία λέγουνε τὰ ἴδια, μὲ τὴν ἑπόμενη παροιμία :

— «*Φιλὶ χωρὶς γένειο, εἶναι αὐγὸ χωρὶς ἁλάτι !*»

Στὴ Γιουτλάνδη τῆς Δανίας, ἡ γυναῖκες λένε :

— «*Τὸ φιλὶ πρέπει ὄχι μόνον νὰ ξύνῃ ἀλλὰ νὰ ἔχῃ καὶ χυμό.*» !

Ἕνα Γαλλικὸ τραγοῦδι πάλι, ἀναφέρει, ὅτι κάποιος πασσάλειψε τὰ χείλη του μὲ βούτυρο, γιὰ νὰ ἔχουν καλλιτέρα .. γεῦσι ὅταν φιλοῦσε !

Ὁ Σωκράτης σὲ μιὰ ὁμιλία του μὲ τὸν Ξενοφῶντα λέγει ὅτι «*ἡ καλλονὴ καὶ τὰ φιλήματα εἶνε περισσότερο ἐπικίνδυνα ἀπὸ τὰ φείδια καὶ τὶς ἔχιδνες, ἡ ὁποῖες μᾶς δηληηριάζουνε ἀπὸ κοντά, ἐνῷ ἡ γυναῖκες ὅσο μακρυὰ καὶ ἂν εἶνε μᾶς τρελλαίνουν*».

Οἱ Ἰταλοὶ δὲν δίνουν καὶ μεγάλη σημασία στὸ φιλί. Λένε σχετικῶς :

— «*Φιλημένο στόμα, πάλι τὸ ἴδιο μένει*».

Οἱ Γιουτλανδοὶ πάλι λένε :

— «*Τὸ φιλὶ εἶνε σὰν τὴν σκόνη. Ὅποιος δὲν τὰ θέλῃ ἂς σκουπίζεται*».

***

Ἕνα Γαλλικὸ ἀνέκδοτο ἀναφέρει ὅτι ἕνας φοιτητὴς ἐφίλησε μιὰ νέα. Αὐτὴ θύμωσε καὶ τὸν εἶπε ἀνόητο.

— Μὰ ψυχή μου, τῆς ἀπάντησε αὐτός, ἂν δὲ σοῦ ἄρεσε τὸ φιλί, δὸς μου το πίσω !...

Κ' ἕνας Δανὸς νέος κἄποτε θέλησε νὰ δώσῃ πίσω τὸν ἀρραβῶνα στὴν μνηστή του.

— Πρέπει νὰ μοῦ δώσῃς πίσω, τῆς εἶπε, καὶ τὶς ἐπιστολές μου.

— Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Νὰ μοῦ δώσῃς ὅμως, καὶ σὺ πίσω τὰ φιλιὰ ποὺ σοῦ ἔδωκα.

Τῆς τὰ ἔδωκε καί... συμφιλιωθῆκαν !

Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι τὰ φιλιὰ δύσκολα χάνονται καὶ εἶνε σωστὴ ἡ Ἰταλικὴ παροιμία ποὺ λέει :

— «*Δομένο φιλί, ποτὲ δὲν χάνεται*»,

Καὶ ἡ Σουηδική :

— «*Φιλὶ δομένο, συμβόλαιο ὑπογραυμένο*».

Ἔχουν ὅμως καὶ οἱ Ρῶσσοι τὸ δικό τους :

— «*Φιλὶ στὸ στόμα, σφραγίδα στὴν καρδιά*».

Οἱ Φλαμανδοὶ λένε πάλιν :

— «*Φιλὶ σοῦ ἔδωκε, τὴ ψυχὴ σοῦ ρούφηξε*».

Καὶ οἱ Γερμανοὶ ποὺ στεριώνουν τὴν ἀγάπη μὲ φιλιά :

— «*Φιλὶ ἀπάνω στὸ φιλί, καρφὶ ἀπάνω στὸ καρφί*».

Καὶ οἱ Πολωνοί :

«*Φιλὶ γυμνό, φιλὶ χρυσό, φιλὶ ζεστὸ καρδιὰ καυτή !*»

Αὐτὰ περὶ τοῦ φιλήματος. Τελειώνουμε λοιπὸν ἐδῶ καὶ σᾶς.. ἀπαζόμεθα !...

Χριστόφορος Νυράπ

ΜΕΤΑΞΥ ΕΒΡΑΙΩΝ

ΠΡΩΤΑ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

Ὁ Σολομὼν καὶ ὁ Ἰακὼβ κάνουν μαζὺ μιὰ βόλτα στὴν ἀκροθαλασσιά.

Ἄξαφνα, βλέπουν στὴν κορφὴ ἑνὸς στύλου μιὰ ἐπιγραφὴ ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς :

«*Δέκα φράγκα ἀμοιβὴ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ σώσῃ ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ πνιγμόν*».

Τότε οἱ δυὸ φίλοι ἀποφασίζουν νὰ πέσῃ ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ στὴ θάλασσα γιὰ νὰ τὸν... γλυτώσῃ ὁ ἄλλος καὶ νὰ μοιραστοῦν ὕστερα τὴν ἀποζημίωση.

Ὁ Σολομὼν τότε γδύνεται ἀμέσως – εἶχανε συμφωνήσει ἐκεῖνος ποὺ θὰ βουτοῦσε νἄπαιρνε ἕνα φράγκο περισσότερο – καὶ μπήγει στὴ στιγμὴ τὶς φωνὲς πέφτοντας στὸ νερό !...

— Ἰακώβ ! Ἰακώβ ! Βοήθεια ! Πνίγομαι !...

Μὰ ὁ Ἰακὼβ ἔξυνε σκεπτικὸς τὸ πηγοῦνι του καὶ δὲν τὸ κουνοῦσε καθόλου ἀπ' τὴ θέση του.

— Ἔλα μωρὲ θεοσκοτωμένε ! Τοῦ ξαναφώναξε ὁ Σολομών. Ἔχω ξεπαγιάδες !

Καὶ ὁ Ἰακὼβ τοῦ ἀποκρίνεται :

— Ξέρεις κάτι, Σολομὼν ; Δὲ διαβάσαμε ὅλη τὴν ἐπιγραφή. Ἀπὸ κάτω ἔχει μιὰ συμπλήρωση : «*Εἴκοσι φράγκα σ' ἐκεῖνον ποὺ θ' ἀνασύρῃ ἕνα πτῶμα*». Δὲν πιστεύω βέβαια νἄγῃς τώρα τὴν ἀπαίτηση νὰ ζημιωθῶ ; Πνίξου λοιπὸν τὸ γληγορώτερο !...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΙ ΠΟΥ ΜΕΤΑΝΟΟΥΝ

Ἡ μεγαλειότερη φιλοδοξία μερικῶν ἀνθρώπων, εἶνε νὰ γίνουν μεγάλοι πολιτικοὶ καί νὰ φθάσουν μιὰ μέρα στὸ ἀξίωμα τοῦ πρωθυπουργοῦ.

Πολλοί, ὅμως, ποὺ εἶδαν ἱκανοποιημένη αὐτὴ τὴ φιλοδοξία τους, ἔχουν πιὰ μετανοήσει καὶ συλλογιοῦνται μὲ πόνο τὰ περασμένα καὶ πολὺ ἐνῶ δὲν ἦσαν καὶ τόσο διάσημοι, περνοῦσαν ὅμως, ἡσυχώτερα ! Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε καὶ ὁ κ. Ἐρριώ, ὁ πρώην πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας καὶ τέρα Ὑπουργὸς τῆς Οἰκουμενικῆς Κυβερνήσεως. Ὁ κ. Ἐρριὼ ἔλεγε σχετικῶς πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες στοὺς φίλους του

— «Τὶ εὐτυχία εἶχα τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν μόνο λόγιος κι' ἔτρωγα κι' ἔπινα συντροφιὰ μὲ τοὺς καλούς μου φίλους ! Ἔναν διαλέξεις σ' ἀ κορίτσια ποὺ ἦσαν συνδρομήτριες τοῦ περιοδικοῦ «Ἀνάλ», πήγαινα στὸ θέατρο ποὺ ἤθελα, ὅποτε μοῦ κατέβαινε κι' μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα τἄσκαζα γιὰ τὴ Λυῶνα νὰ δῶ τί γίνονται οἱ δικοί μου...

»Τὶ διάβολο μοῦ κατέβηκε νὰ γίνω πρωθυπουργὸς ; Ἔτσι μοῦρχεται νὰ ξαναπιάσω... τὴν παληά μου τέχνη !»